

ZITA MARINOVOVÁ

Zatloukači

„No, to je ta ulica s těma pěkněma obchodama přece,“ kontruje moje společnice s přihloupkým úsměvem a ještě blbějším přízvukem.

„Jo aha, no dobře, tak jedeme...“ říkám a v hlavě se mi rodí plán pomsty za všechny chlapy, kteří nejsou ani fotbalisti ani hokejisti ani jiní atraktivní zazobanci.

V Pařížské vlezla slečna do obchodu Dior a začala ohmatávat kabelky. Postával jsem tam opřený o pult a flirtoval s prodavačkou. Po chvíli si to moje nová „přítelkyně“ přihasila s jakousi taškou, na které visela cenovka obsahující pět položek před desetinnou čárkou.

„Líbí se ti? Mně strašně!“ zamrkala na mě.

„Chceš ji?“ prohodil jsem ledabyly, a když jí zasvítily očička, dodal jsem: „Tak si ji nech zabalit, skočím si do auta pro kreditku.“

A odjel jsem pryč. Celý den jsem si potom s uspokojením představoval, jak ta holka postává u pokladny a za jak asi dlouho jí pohasnul ten její zlatokopeckej úsměv. Naštěstí jsme si ani nevyměnili telefonní čísla.

„Ahoj, cizince...“ ozve se za mými zády.

Otočím se s mírně vyplašeným výrazem, ale moje chmury berou okamžitě kramle. Evelína je fakt kus. Brunetka s luxusní figurkou a milým obličejíčkem. Pokud je nervózní, nedává to na sobě nijak znát. A já si uvědomím, jak jsem šťastný, že se Richard mýlil.

„Na co myslíš?“ zeptá se, když mlčím déle, než je asi vhodné.

„Na velký tlustý černochoy,“ odpovídám po pravdě, omámen radostí. Vzápětí se mi ale vrací obvyklá sebekontrola a svou podivnou odpověď vysvětluji: „Kamarád mě varoval, že z dámy, se kterou se seznámím na internetu, se může vyklubat úplně kdokoli.“

„A ty osobně máš s internetovou seznamkou nějaký špatný zkušenosti?“ ptá se Evelína.

„Nemám vůbec žádné, tohle je moje internetové poprvé,“ lžu, protože tak to bude nejlepší. Viz poslední zápis v mém deníku.

U večere se výtečně bavíme. Pamatujeme stejné staré dobré filmy, mléko v igelitových pytlících i Kodeše na Davis Cupu. Oba víme, co jsou elpíčka a že Katapult je hudební skupina. Cítím se s ní skvěle, takže nevidím důvod,

proč se nepozvat na drink do jejího pokoje. Zastvářila se mírně rozpačitě, ale souhlasila. Kdyby ne, měl jsem připravené kecy v kleci o tom, že jsme přece dospělí lidé a bla bla bla.

„Co si myslíš o holce, která se s tebou vyspí na prvním rande?“ zeptá se, když ji k sobě přitisknu. Takže přece jen pokus o drahoty?

„Co bych si měl myslet? Já se s ní přece taky vyspím na prvním rande,“ pokrčím rameny s odzbrojujícím úsměvem, vezmu jí z ruky dvě minilahvičky s vodkou, které právě vyndala z minibaru, odhodím je na postel a ji přihodím hned za nimi. Zavzdychá tak nahlas, až mě to trochu vyleká, pohotově ale zareaguji stejně nadšeným výkřikem vášně.

DENÍK...

... jsem zapomněl doma. Dopíšu to pak najednou.

EVA

Tak jsem udělala přesně to, co jsem si řekla, že neudělám. Jenomže ten Horymír je TAK úžasnej! Nejenom že skvěle vypadá, ale je doopravdy chytřej. A taky milej a gentleman. A tak nějak přirozeně sebevědoměj, takže se s ničím nepárá. Hodil mě na postel s takovou vervou, že se mi do zad zabodly lahvičky s vodkou, který tam pohodil těsně před tím. Zařvala jsem bolestí jako tur. Naštěstí se mi ale ten skřek v průběhu jeho trvání podařilo trochu přetrasformovat ve vášnivý výkřik. Asi jsem to sehrála dobře, protože on dal okamžitě své vášni průchod stejně hlučně. Sex byl perfektní. Bože, jak mi tohle chybělo! Z těch buranů ve Špindlu jsem neměla zájem nikdy o nikoho. No... zřejmě ani oni o mě. Takže jsem si jen čas od času vyšla s někým ze seznamky. Nikdo ale neměl takovou jiskru jako Horymír. A jestli to má za týden skončit, jsem odhodlaná si to tady parádně užít. K mému překvapení výborně funguje ta zatloukačská hra na tajemství. Ty řeči o tom, že

je lepší, když o sobě nic nevíme, jsem vyčetla v jednom románu. Mojí přirozeností je naopak touha vědět o tom druhém úplně všechno. Co mi řekne sám, si ověřím, a co neřekne, vypátřím. Myslím, že bych byla velice dobrý kriminalista. Teď to ale dohraju, jak to je. Má to totiž něco do sebe. Proč si mám plnit hlavu informacemi, které v tuto chvíli nemohou hrát žádnou roli? Já se líbím jemu, on se líbí mně, necháme to tak, než se dozvíme něco, co by se nám třeba líbit nemuselo.

Na zítřek jsem navrhla golf. Další věc, o které jsem se zapřísáhla, že už ji neudělám. Tedy nemyslím golf, ale to, že jsem sama od sebe řekla, ať si jdeme zahrát. Jak jsem v hotelu (ne v tomhle, ale doma) nejvyšší vládce, jsem zvyklá, že se ode mě čeká udílení pokynů. Zatracená emancipace. Přitom já osobně o ni vůbec nestojím. Klidně bych žila v něžném područí pořádného chlapa, který by se o mě staral, a já bych mu vařila a prala a všechno. Žádněj takovej se ale nenašel, a tak jsem ředitelka. Jsem úspěšná, zajištěná, a že bych trpěla jakoukoli diskriminací kvůli pohlaví, o tom nemůže být ani řeči.

Pokud jde tedy o emancipaci, jsem jakýsi její vedlejší produkt, který trpí jejími nežádoucími účinky.

No, tak ale ten golf už jsem prostě navrhla. Vzápětí jsem zpanikařila a zeptala se Horymíra, jestli mu nepřipadá, že jsem moc hrr. „Jsi naprosto senzačně hrr,“ usmál se na mě. Je božskej!

KRISTIÁN

Evelína je krásná, milá i vtipná. Všechno je prostě v cajku. Nechápu, proč mě ženy jejího věku nikdy nezajímaly. Není afektovaná a náladová jako ty mladý trubky. Nerozebírá hodiny věci, který nejsou vůbec důležitý, a řekla, že nemá rozhodně zapotřebí se jakkoli přetvařovat. No, a co je vůbec nejlepší – má už dítě a další nechce, takže nehrozí, že by v budoucnu v tomto směru vyvíjela nějaký tlaky. Taky je super, že

synkovi už je přes dvacet, čili o mamku za zadkem nestojí, a ta tak může veškerou péči věnovat mně. Opravdu se nepřestávám divit, že jsem si tohle všechno neuvědomil dřív, když je to tak jednoduchý.

Hned ráno jsme si vyjeli na golf. Její nápad. Další plus – mám rád ženy, které pořád jen nečekají, až já něco vymyslím, ale samy projeví iniciativu. Zapůjčili jsme si tedy golfové vybavení a už se promenádujeme k odpališti. Evelína má krátkou sukénku, ke svému věku možná až příliš, ale dlužno podotknout, že má také výstavní nohy.

Zatímco se dáma soustředí na míček, já, pohled upřen na její rozkošně vyšpulené pozadí, si vyberu hůl a párkrát s ní zkušeně a svižně švihnu vzduchem.

„Áááááááá,“ zaskučím v polovině dalšího rozmachu, upustím hůl a skácím se v předklonu na kolena. Omámen Evelíninými tvary jsem zapomněl na svůj zdravotní stav.

„Co je? Co je?“ kleká si ke mně vyplašená Evelína.

„Plotýnky...“ cedím skrze bolesti sevřené zuby.

A tímto, dámy a pánové, považuji den plný her za uzavřený. Ve zuboženém stavu, opřen nejméně polovinou své váhy o svou přítelkyni, se nechám dotáhnout k ní na pokoj.

„Položím tě na postel a pokusím se ten tvůj problém rozmasírovat,“ rozhodne Evelína. Za jiných okolností by tato její věta zněla úchvatně perverzně. Za okolností momentálně daných se cítím stejně potupně, jako když jsem se nedávno nedokázal Blaženě zaháknout lasem za komín.

„Proč jsi se mnou, proboha, na ten golf chodil, když víš, že máš v hajzlu plotýnky? A nechtěj mi namluvit, že se ti to stalo poprvý,“ nešetří mě moje krásná pečovatelka. Sukýnka se jí při manipulaci s mým tělem vyhrnula proklatě vysoko. S čímž ovšem nejsem schopen nijak naložit.

„Nemůžeš bejt aspoň trochu milosrdná? Kde je nějaká romantika?“ skučím pod jejíma rukama.

„No dobře, změním téma, aby se ti ulevilo. Viděl jsi ten film Příští rok ve stejnou dobu? Jak se tam ti milenci scházeli jednou do roka

pokaždé ve stejném hotelu celý život... Tak co když se my dva sejdem, ať se děje, co se děje, tady zase za rok?“ mění Evelína téma, přesně jak slíbila. Kupodivu mne její návrh nevyděsí, ale rozčílí.

„Psala jsi, že jezdíš na dovolenou dvakrát za rok. To jako mezitím pojedíš s někým jiným???“ ptám se, protože si nemůžu pomoci, potřebuju okamžitě slyšet, že s nikým jiným jet nechce.

„No... můžeme jet klidně už v létě... jestli teda nejsem zas moc hrr,“ navrhuje Evelína a přijde mi, že se jí nervózně zatřásl hlas.

„Jsi dobře hrr,“ zkonstatuju.

„To jsem ráda. To já totiž někdy dělám, že mě něco napadne, a jedu jak buldozer,“ zasměje se pořád trochu nervózně, takže ji zatoužím malinko uklidnit.

„Tak to rozhodně není tvůj případ, miláčku. Ale ten buldozer mi připomněl jednu ženskou tam od nás. Ta mi provádí takové věci, že si to ani nedovedeš představit,“ zavzpomínám nahlas na zlobabu Blaženu.

„Nějaká bývalá přítelkyně?“ zaskočí mě Evelína nevinnou, leč naprosto absurdní otázkou.

„Tak to snad ani kdyby to byla poslední ženská na zemi,“ rozesměju se a cítím, že bolest v zádech skutečně ustupuje. Ona dokáže opravdu rozmasírovat úplně každé problém!

EVA

Strašně to tady uteklo. Sedíme u poslední společné večeře. Zítra letíme domů a navzdory dohodě, že si vyjedeme minimálně ještě jednou, kdo ví, jak to dopadne. Co vím ale naprosto jistě, je to, že já se budu následující měsíce každý ráno probouzet s myšlenkou, jestli se ozve a jestli sem fakt pojedeme znovu. Už teď jsem z toho v depresi. A poprvé za celý týden jsem si vzpomněla na domov, potažmo na ty dva zmetky, co mě tam soustavně terorizují.

„Na poslední večer úžasné dovolené s úžasnou ženou,“ zvedá Horymír sklenici k přípitku.

„Ani mi to nepřipomínej. Kdybys věděl, do čeho se vracím...“ nedokážu ovládnout svoje emoce.

„Do čeho se vracíš?“ pokládá můj pan božský logický dotaz.

„Ale do ničeho. Nechci vyzařovat negativní energii. Dohodli jsme se, že o svých osobních věcech mluvit nebudeme,“ zametám to pod koberec.

„Nesmíme ani naznačovat?“ nedá se odbýt. Což je od něj hezké. Možná ho fakt zajímám.

„Ále, mám sousedy, kteří mi dělají problémy. Zkoušela jsem to řešit po dobrým, po zlým, nic nepomohlo. Už jsem přemýšlela i o tom, že bych si pozvala nějakou televizi, víš, jak jsou takový ty pořady, jak tam řeší různý tyhle ty konflikty. Ale myslím, že námětů mají všude mračky, tak by mě stejně nevybrali,“ shrnu v kostce kauzu „Já versus dementi“.

„Ty máš ale přesně v tomhle pořadu protekci,“ usměje se Horymír záhadně a dodá: „Znám tam reportérku. A je to, mimochodem, velice

dobry nápad. Já si s ní domluvíím, aby natočila i tu babu, co terorizuje mě.“

Chvíli na sebe spiklenecky hledíme. „To bude ta čůza koukat. A ti tví otrapové taky,“ mrkne na mě Horymír. On je fakt skvělejš.

HANKA

Sedím u compu a datluju témata na zítřejší porad. A cítím se fakt důležitá. Žádný implantáty, botox ani rozvody. Jen šmelina, podvoddy a zlodějš. Uprostřed věty mi zvoní telefon. Kdo mi, proboha, volá ve dvě ráno? Že by mi už chtěl vyhrožovat někdo z obětí mého investigativního snažení? Hmm... a ještě jednou hmmmmmm... Kristián. Na jeho nedávnou esemesku jsem nijak nezareagovala. Co chce?

„Ahoj krásko, pořád mě máš uloženýho v telefonu?“ promluví ještě dřív, než stihnu říct haló.

„A proč bych neměla? Protože jsi mě balil, a byl přitom tak trochu ženatej?“ odpovídám zostra.

„Byl jsem opuštěnej...“ řekne on velice klidně. A mlčí. Takže si беру slovo já.

„A co teda chceš? Já jen doufám, že to není nějaký lacinej pokus o restart. To bych tě VÁŽNĚ musela vymazat,“ odpovím tak napůl vážně.

„To by mě VÁŽNĚ mrzelo. Ale volám ti z jinýho důvodu. Měl bych pro tebe zajímavěj příběh do toho tvýho pořadu. Vlastně dva. Já i moje přítelkyně momentálně řešíme problémy týkající se špatných sousedských vztahů,“ sype ze sebe Kristián.

„Ty máš opravdu někoho, komu říkáš PŘÍTELKYNĚ???“ skočím mu do řeči.

„Tak podíváš se na to?“ ignoruje můj sarkasmus.

Nakonec si domluvíme schůzku zítra po čtvrté hodině v Mánesu, poněvadž on a jeho známost přiletí po obědě z dovolené a budou tedy v Praze, kde normálně nebydlí. No, to jsem teda zvědavá. Ale jestli je to trik a žádná přítelkyně se tam neukáže, tak s ním pěkně vyběhnu!

KRISTIÁN

Přistáli jsme přesně. Takže sedím s časovým předstihem v kavárně a vyhlížím Hanku. Evelína si jela z letiště vyzvednout auto, zaparkované u svých známých, a do Mánesu dorazí později. Vlastně se tady vystřídáme, protože ona tu svoji kauzu nechce vyprávět přede mnou, prý když o sobě nic nevíme, tak abych nezískal dojem, že je ona nějaký vyvrhel, koledující si o konflikty.

Áááá, Hanička je tady. Figurku má pořád jedna báseň.

„Co jsem ti říkala o té přítelkyni? Takže je to přece jen bouda, jak mě vytáhnout na rande, jo?“ pustí se do mě místo pozdravu.

„Uklidni se, krásko. Evelína si jela vyzvednout auto, dorazí později. A taky jsou to dvě různé kauzy, tak ti je řekneme každý zvlášť,“ vysvětluji.

Hanka se zklidní, objedná si dvojku, zapne diktafon a vyzve mě, abych řekl kdo, kdy, kde a jak.

„Žiju teď v Krkonoších. V takovém polo-rozpadlém penzionu ve Špindlu. Manželka mi po rozvodu sebrala firmu, dům...“ začnu trochu zeširoka, abych podpořil dojem, že já jsem v tomto příběhu ten hodný. Není to sice úplně pravda, ale média dokážou při troše snahy udělat z vlka beránka, kdy se jim zachce.

Hanka mě ovšem hned přeruší: „Tak stop. Neděláme telenovelu, ale reportáž. Takže k věci.“

Dobrá, dobrá. Vysvětlím tedy, že jsem majitelem zařízení s názvem Kristiánova bouda a nějaká Blažková, ředitelka hotelu V ráji, používá nekalé praktiky, aby mi znemožnila podnikání. Nikdy jsem jí nic neprovedl, vždyť jsem ji nikdy ani neviděl, jsem v Krkonoších nový a do ničeho se nepletu.

Právě když jsem se svým příběhem u konce, vchází Evelína. Zvednu obě ruce vysoko nad hlavu a mávám na ni, jelikož Evelína má dvě dioptrie, ale brýle by si mezi lidmi nikdy nevezala, protože jí údajně nesluší.

„Dámy, dovolte, abych vás představil,“ postavím se, Evelínu políbím a pokračuji: „Hanko,